

Johann Festing

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Johannes Festingius, ad
exequias, quae hodie Elegantissimo Infanti Johanni Friderico Lembken/ Viri ...
Dn. Jacobi Lembken/ ICTi & Antecessoris huius Acad. ... filiolo desideratissimo,
debito cum studio parantur ... Omnes Omnium Ordinum Cives Academicos ...
invitat**

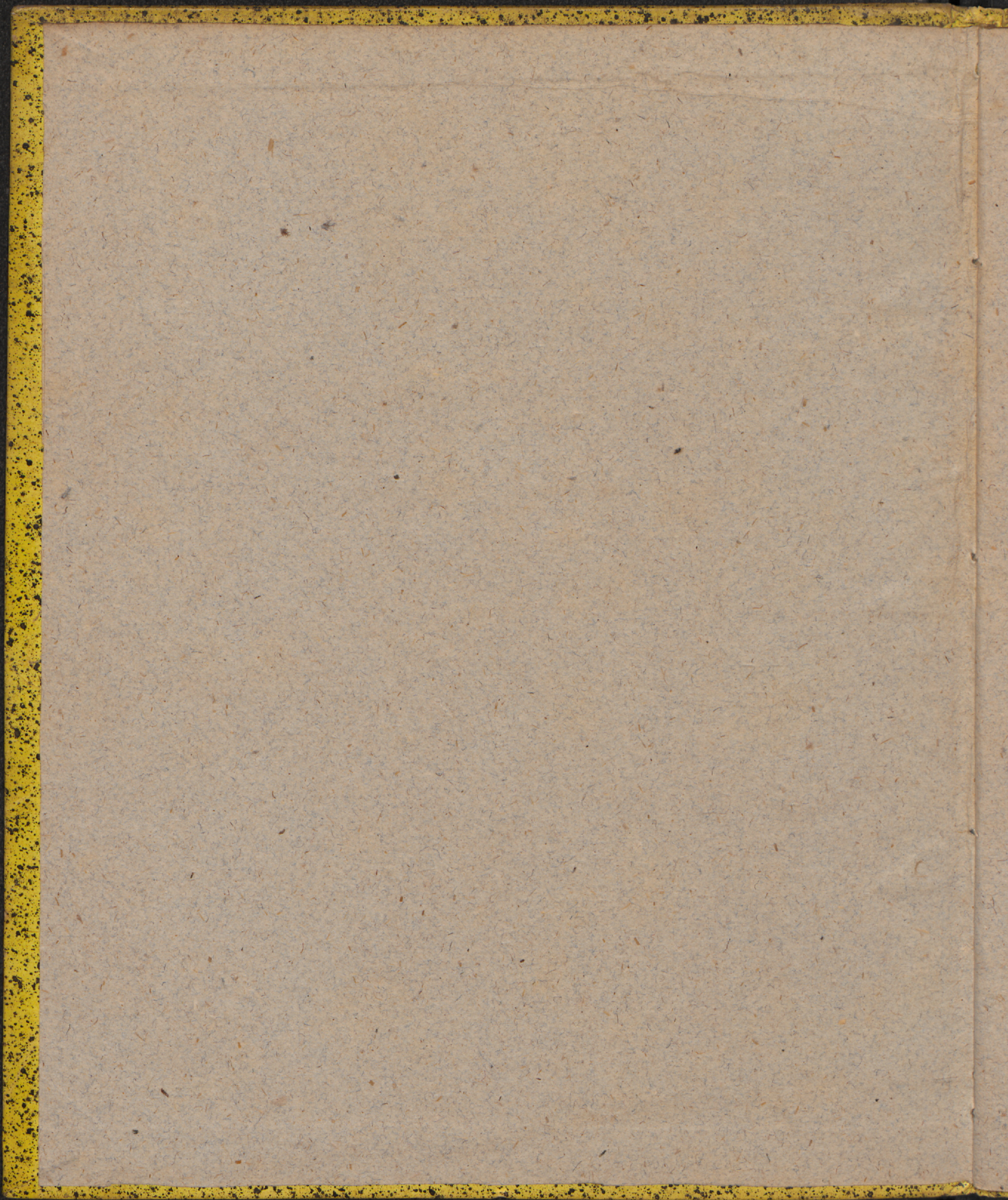
Rostochii: Weplingius, [1689]

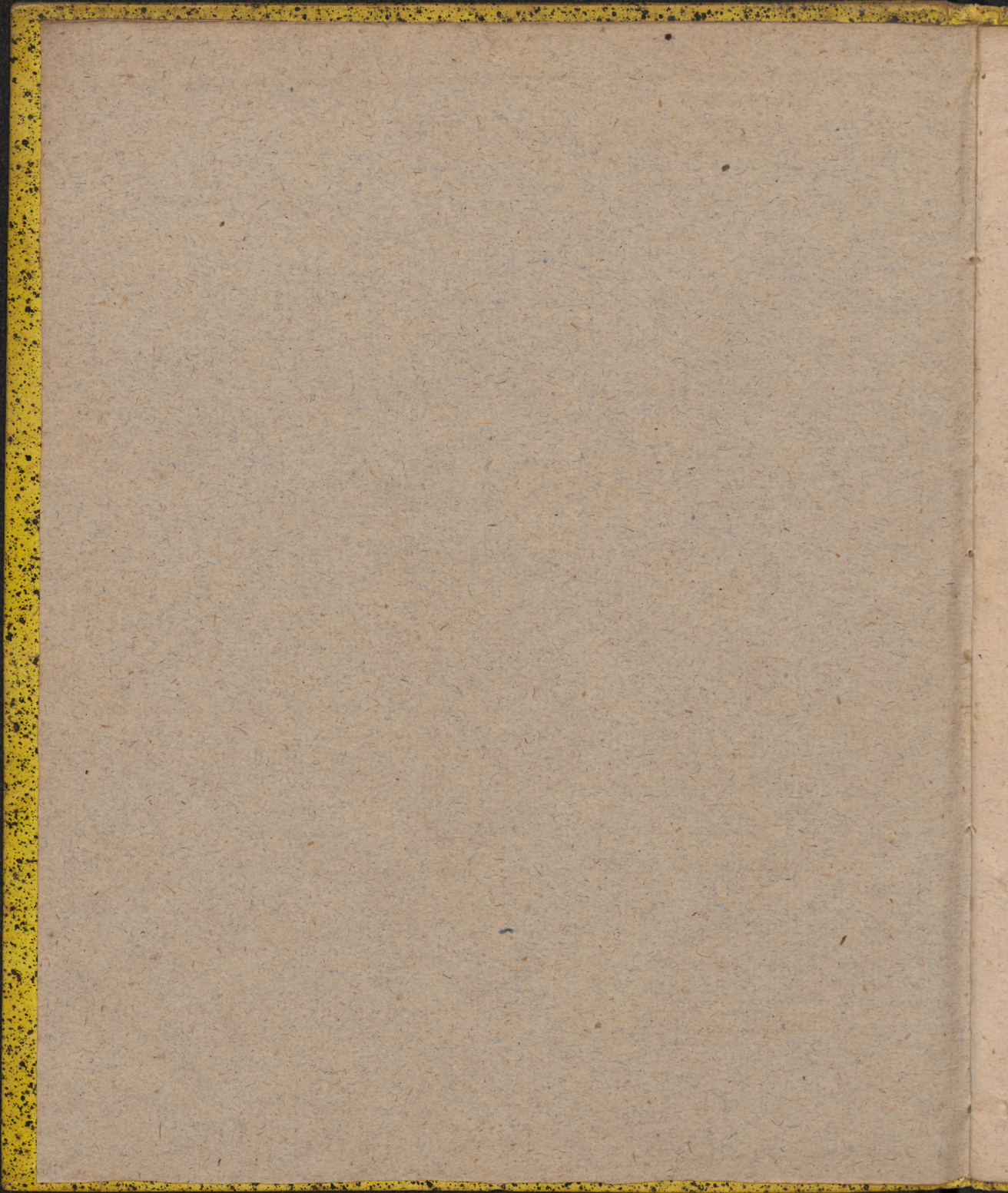
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn773015418>

Druck Freier Zugang

Festing, J.
in
J. F. Lembke.
Rostock, 1689.

PROGRAMMA

²¹¹⁰
RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

JOHANNES FE-
STINGIUS,

ad exequias,
quæ hodie

Elegantissimo Infanti

JOHANNI FRI-
DERICO *Lembfen*/

VIRI NOBILISSIMI, AMPLISSIMI, Atq; EXCELLENTISSIMI

D^N. JACOBI *Lembfen*/

J^Cti & Antecessoris hujus Acad. celeberrimi,

Regii Professorum Senatorii Senioris, atq; h. t.

Facultatis Jurid. DECANI spectabilis

filiolo desideratissimo,

debito cum studio parantur,
frequenter eundas

Omniū Ordinum Cives Academicos studiosè

humaniterq; invitat.

ROSTOCHII, Typis JOHANNIS WEPPLINGII, Univerfit. Typogr.

Rospicit ultra secula

votum quodcunque generosi hominis, ubi nominis memoriam expetit, inq; prole sua aut gloria vitam sibi etiam post mortem quaerit. Hæc causa est, quare suæ unusquisque posteritati illud destinet quod in deliciis habitum est, dum fortunatos sortis-

que similis optat seros nepotes: imò hinc fit, ut nemo nisi diuturnitatis bene memor pulcrum artis monumentum, aut ornamentum extruat: & profuisse per multa secula pars gaudii anticipatur maximi. Certè faciles mores sunt, ubi affectus ducunt, quos natura instruit, inqve posteris perpetuari affectionem, mirum non est. Quid autem non boni hîc accidisse dicendum est, si vitam liberi speculantur gloriam: aut quoniam non prosperissimi eventus ex iis expectandi sunt, quorum vita mors erit, nisi in paternis laudibus illucescat eorundem memoria? Hîc sanè non contemnenda felicitas sed magni undiq; æstimanda visa est, si per natales pluribus obtigerit, virtutum gloriaq; sibi exemplum domesticum habere: filoquatur per orbem fama parentum gloriam, quorum merita dotesque venerantur boni: si admirentur illi, quibus volupe est aspernari virtutum robora, dum aspernari non potuerunt eum, qui illuxit lætis prosperiorum eventuum laudatisq; sapientiæ experimentis splendor. Notissimum illud est Horatianum lib. 4. od. 4.

*Fortes creantur fortibus: & bonis
Est in iudicis, est in æquis patrum.*

Virtus

Virtus: nec imbecilem feroces

Progenerant aquile columbam.

Doctrina sed vim promovet insitam.

Rectiꝫ cultus pectora roborant.

Scilicet ea enim est natura hominum, ut vivacia ingenia erigantur, cum ex luce alienæ laudis excitatur vigor; tum filiorum turpis ignominia censeatur, æmulam paternæ virtutis haud exhibuisse indolem. Quid autem non dicendum erit, si ipse heres paterni nominis optimum se præstiterit virtutum æmulum, dignum magno parente filium? Sicut parentum virtus lux dicitur quæ omnes sobolis culpas manifestat: ita laudis efferetur præconiis filius, per quem trabeata floret nobilitas, & spes est, ut per fasces olim numerentur avi. Est talis filius parentum gloria, quam magno hi præspeculantur desiderio: est delicias domus, quæ crescit in virtute ejus prosperrimè: est carissimum civitati pignus, cujus gratiis parens amorem suum erga ipsam firmat, meritorumq; suâ ex progenie tanquam ex se ipso augmentum procreat. Ceterum nec his quidem præcludenda laudum via est, nec sine omnium bonorum expectatione censendi, qui genere humiliori nati sunt. Imò non rarò ab his illi superati sunt, quorum non pauci bene natam nobilitatem maculâ degeneris animi dedecorarunt. Quocirca licet variis ex testimoniis sapientum varia argumenta hæc in re non deficerent: modò Arrianus audiendus erit, qui sic prudentissimè & sapienter, dum unum introducit dicentem *Melior sum te, nam pater meus consularis est*, mox alium responforem facit, *Ego tribunatum gessi, tu non. Quod si equi essemus, diceres, pater meus velocior fuit? ego multum bordei habeo & sæni, aut elegantes phaleras? Ego verò te ita dicente responderem: Esto itq, curramus ergo.* Equidem disputatum diu est, satiusne sit in concursu potius admitti generosi prolem

fanguinis, quàm eum, qui ignobili ac obscuro natus gene-
re? Quà certè in re licet magno merito in præconio ha-
beatur, qui eò suâ virtute inclaruit, unde sibi tantum
tribuere censentur heredes eorum qui pariter famam na-
cti sunt: tamen id in ipsis demum utilitatum publica-
rum experimentis, & dum operantur modò rei
publicæ, concedendum; non verò præsumptionum
prærogativæ (ipsis illis, de quorum genere inferiori quæ-
ritur, justis arbitris) invidendum erit. Etenim non pote-
runt excludi à favore eximio qui nec gloriæ majorum
obliti sunt quique eorum successores sui rectè meminerunt
officii. Adeò si qua unquam vicissitudinis humanæ dura
nobis imago oritur, non magis certè oritur, quàm si
virorum longe meritissimorum progeniem infra dignita-
tes avitas sordidamque cernimus. Quare sicut non potest
non movere ipsa nos opinio, quam de meritis humanis
capimus, inò facile dolere omnes cogimur si in poste-
ris malorum copia metuenda sit: ita hæc videntur vir-
tutum præmia, ut bonus quisque magni in progenie bono-
rum eas faciat, & per gloriam evehat, dum ipse iis inten-
tus est. Sed amplius quam sibi gratiam per collata in rem-
publicam beneficia laudatissimi quærunt homines, ea nisi
perpetuaretur in progenie, ingrati prorsus animi signa fer-
rent illi, qui uterentur partis per illos bonis & gratiam fa-
voris denegarent nunc aliter non nisi in meritissimorum
illorum progenie demonstrandam. Hinc facili favore ma-
gis promoventur magnorum Virorum filii, illique iis etiam
non minus cordi sunt qui *homines* inter alios *novi* audiunt.
Quid enim non valet idem in posteris sperandum exemplū,
in quo cogitatio dulcis indeque etiam pro se suisque blan-
da hæc sperandi dulcedo est? Eheu speculemur nostro-
rum temporum miseria, ubi illa, quæ in excitandis requi-
runtur subsidia, tam rara, tam remota sunt, ut plerique
statim

statim desertores fiant studiorum, per pauci verò non sine magna diffidentia, (quæ plerumque juvenes avertit) serius-que ad id progrediantur, ad quod alii leviori viâ ducti sine magno labore & sine ullâ diffidentiâ perducuntur. Hac ratione magis educationi maximam in familiis laudatissimis vim inesse existimandum est. Tum verò ô secula! ô mores! quis nescit vitia innumera, quorum pauci devitarunt scæda illectamina, dum rari sponte virtutis viam, ut Alcides, magno animo ingrediuntur, in eâq; indefecto vigore stationem retinent. Quænâem hîc non monita requiruntur? qualia non meliora expectanda quàm ab iis qui rerum, experientia prudentiq; doctrina instructissimi cum sapientiæ autoritate suis ipsis in virtutibus exempla proponunt. Sic optimæ illud educationis bonarumq; familiarum ex sedulâ tali curâ præmium est, ut virtus filiis contentui non sit, quia ita quibusdam videatur: quin potius ex consilio *Gregorii* & prudentibus parentum monitis stultos habeant qui hoc existimant, qui omnes sui similes cupiunt, ut privata eorum vitia sub communibus deliteant. At infra parentum autoritatem sæpe inferioribus in locis despiciuntur consilia, ubi sapientiæ viam & rectitudinem præceptorum ignorasse ipsi parentes deprehensi; indeq; filiis verba ceu inania cordi non sunt. Verumenimverò quid pluribus verbis opus est? etiamsi vulgare dictum sit: *Heroum filii noxæ*, idq; tunc ut plurimum obtineat, cum rem privatam planè negligant parentes: hinc lætior tamen spes est, ubi in probâ suâ progenie rem publicam auxisse cognita parentum cura est. Quid nunc dicendum erit, si ex magnâ spe deturbatos videamus, si parentes laudatissimi amiserint futuram effigiem morum suorum, virtutis, constantiæ, pietatis, ingenii filium? Ipse amor qui ex generatione resultat, dolores indicat, ubi paterni corporis

poris portio subtracta est. Unde cives & amici prolixo non minus affectu videntur & condolere & congemiscere & conturbari: omnesq; ægrè ferunt casum qui faciem amicorum beneq; meritorum tristiore reddidit, cujusq; gravitate rempublicam in partibus augmenti spes bona deseruit. Equidem hîc propius ad scopum progredimur qui humanitatis morte filii elegantissimi optimæq; spei tristem domum inelytam conspiciamus. Sic primis in annis extinctus est suavissimus **JOHANNES FRIDERICUS Lembke** / qui hoc anno die 22. Julii circa horam X. natus, nuper hoc mense, die XI. circa horam V. matutinam denatus est. Consideremus nobilem bellissimi infantis ortum, consideremus virtutes atq; merita parentum, majorum gloriam & tot ac tanta probitatis documenta: hic certe quanta nobis spes visa est! quanta nunc secuta parentum mœstitia! quantoq; magis nos debemus luctum ferre, pronisq; animis agnoscere damnū stirpis nobilissimæ, & solatiis tamen non minus minuere dolores qui ex natura in parentibus majores sunt! Natus hic noster Patre Viro Nobilissimo, Ampliff. atq; Excellentissimo **DN. JACOBO LEMBKE** / JC. & Antecessore hujus Academiae celeberrimo, Ampliff. Collegii Professorum Senatorii Seniore & h. t. Facult. Juridicæ Decano spectabili, Dn. Collega nostro & Amico honoratissimo. Ac matrem laudamus feminam nobilissimam omniumque virtutum ornatu splendidissimam **ANNAM MARIAM SCHWARTZKOPF**. Avum paternum habuit Virum itidem Nobilissimū, Ampliff. atq; Excellentissimum **DN. HERMANNUM Lembken** / JC. & Antecessorem hujus Acad. longè celebratissimum ac inelytæ hujus Civitatis Rostochiensis Syndicum meritissimum. Avia paterna adhuc per Dei gratiam superstes Matrōna sexus sui virtutum

rum laudibus condecoratissima **ELISABETHA Schnitlers** / inter temporum nostrorum fortunas illa exempli (ut verbis utar Fabii Quinctili:) mulier, illa seculi decus. Avus maternus est Vir Nobilissimus & Amplissimus magnarumq; rerum gerendarum prudentiâ insignis & conspicuus **DN. CASPARUS Schwarzkopff** / Jctus excellentissimus, Ducalis Confiliarius Megapol. nec non inclytæ Reipublicæ Wisnariensis Consul primarius atqve Syndicus meritissimus, Dn. Fautor & Amicus noster honoratissimus. Quâ eâdem ex maternâ parte Aviam Infantis optimi venerantur omnes boni & magni faciunt Matronam Nobilissimam atq; Spectatissimam **ELISABETHAM CATHARINAM Puzen** / quæ sicuti ex Majorum præstantia fumsit exemplum sibi; ita posteris non minus tanquam in speculum in vitam ejus inspicere jubebuntur. Proavus paternus primus fuit Vir Amplissimus & Prudentissimus **DN. JACOBUS Lembke** / Inclytæ hujus Civitatis Senator Senior & Camerarius gravissimus: Proavia materna prima laudatissima **ANNA Gribnizen**. Proavus secundus paternus extitit Vir Integerrimus & Spectatissimus **DN. JOHANNES Schnittler** / Inter xvi. Viros hujus Reipubl. Præfectosq; ædis Marianæ quondam primarius: Proviaq; cum eo femina Ornatissima honestissimaq; **ELISABETHA GUSEBIERS**. Proavum maternum primum habuit Ampliff. itidem ac prudentiff. **DN. JOACHIMUM Schwarzkopff** / Senatorem & Camerarium hujus Civit. Spectatiff. quocum laudatur Proavia matronaliū virtutum decore fulgidiff. **ANNA Behmen**. Alter Proavus maternus celebratur Vir Nobiliff. Ampliff. atque Excellentissimus **DN. EMMANUEL Puzen** / Jctus & Aulæ Friscæ Confiliarius gravissimus, Cujus uxor Nobilissima **CATHARINA Schluters**; eaq; altera Proavia materna beati nostri **JOHANNIS FRIDERICI**

13
Ci fuit cumulatissimâ cum virtutum laude memorabilis matrona. His ortus erat parentibus, cujus in futurâ vitâ non parentibus saltem gaudium, & familiæ ornamentum; sed cunctis delictum atq; reipubl. augmentum sperabatur. Et sanè quis non à Deo benedictionis gratiam progeniei parentum optimorum prospicere voluisset, quem pietati largas aures præbere inq; bonis preces confirmare ipsum verbum ejus veracissimum loquitur? Equidem maximas Deo Optimo Maximo ago gratias, quòd conscientiæ firmamentum in prudentia ac pietate Consultissimi Collegæ, parentis hujus filioli optimi, datum sit. Adeò quò magis aliquando homines sequuntur antecedentium gregem pergentes non quâ eundum est sed quâ itur, eò magis gaudeo, quòd ex veris rationibus conscientiæq; diligenti scrutamine, quid melius & æquius, decernere semper vilus sit, semperq; primam conscientiæ rationem habuerit. Altè insita animo Viri Antecessoris sententia est, quòd Jurisconsultus, si quis alius, finem cogitare debeat & informare conscientiam, nisi errare potius quàm verâ incedere viâ malit. Quapp. si tantam ingenii præq; prudentiæ bonitatem redundantẽ dixerim in progeniem, quis non affirmare let, quis non spei ubertatem collaudabit amicissimè? Postulat profectò publicorum Doctorum conscientia, ut ad veros conscientiæ fontes ducant juventutem, & monstrent, quomodo non omni motu ferri debeat, sed æquitatis & divinæ justitiæ omnimodam habere rationem; unde commodâ poterunt discendi facultate perdisci ea jura per quæ tanquam justissimos tramites defendantur boni & calumniantium iniquitates expellantur. Certè sicut graviter peccat qui non optimis præceptis imbuat juventutem nec ab ineunte ætate conscientiæ causam atq; æquitatis commendat: ita magis hic laudandus erit qui officio bene functus vitas plurimum ad
pieta.

pietatem benè rectèq; composuit. Si in pietate & timore Domini æquitatis cultu imbuantur juvenes, dubium non est, quin futurum sit, ne adeò cæco impetu negotia regantur in judiciis nec ex præconceptis opinionibus lædatur æquitas. Quæcunq; fundamenta juventuti inculcata fuerint vel bona vel mala, redundant vel in emolumentũ reipublicæ & justitiæ, vel in perniciẽ: nam ita comparata est hominum natura omnĩ, ut opiniones, quas ab initio imberunt, cũ radices altas egerint, ægrè exuant. His bonis igitur ornare juventutẽ hæctenus & beare rempublicã cumulatè solitus quã aliam in ipsis liberis spem nobis factururus erat, nisi optimam, firmam, lætissimam? quò alio animo generosæ proles mors toleranda erat, quàm qui augmentum boni sublatum esse queritur? De avitã gloriã multa dicenda erant, quorum intuitu nunquam potuisset sui esse immemor officii bona hujus Infantis nostri indoles. Adeò Acta nostræ Academiæ & Senātũs magnis cum præconiis omnium loquuntur *Avi paterni* prudentiam, sedulamq; publicæ utilitatis curam, indefessam & admirabilem diligentiam; Et sanè quis nostrũ est, quem virtutes Consulis, *materni Avi*, latere queant Viri jurium doctrinã consiliorumq; ubertate refertissimi? Equidem non omnia quæ de Viri laudibus sentimus nunc producimus; quamquam recordatio summæ humanitatis gratæq; amicitia vix sinat tacere eum qui cumulatissimè expertus est. Vidit, audiit, & experta satis hæc nostra etiam provincia ingenii vires & prudentiæ opes; placuit Serenissimis sedula viri opera versã in utilitatem publicam: Cujus plena semper & frequens domus concursu splendidissimorum hominum; quem advenæ quoq; & peregrini jam suis in locis auditum, cum primũ urbem attigerunt requirunt ac vultum agnoscere concupiscunt: qui exercere artem doctus quã semper armatus præsidium amicis, opem alienis, salutem periclitantibus,

B

invi.

invidis verò & inimicis metum & terrorem ultrò fert ipse securus & velut quadam perpetua potentia ac potestate munitus. (*Quintil. in dial. d. orat.*) Extalium certè Jctorum gloria & ex viva instituentium voce quid non boni ipsis in nepotibus sperandum est? Ea certè gloriosa liberorum fortuna, si parentum virtus illucescat, quorum in monitis C. Aquilii Galli enconium facile quis expectaturus, liberisq; speculum quoddam justitiæ ostensum crediturus est, ab his certè, quorum omnis in justitia defixa debet vultq; esse cogitatio. Tale autem exemplum in C. Aquilio Gallo nobis prædicatur abs Tullio: Cujus prudentiam populus Romanus in cavendo non in decipiendo perspexit: qui juris civilis rationem nunquam ab æquitate se junxit: qui tot annos ingenium, laborem, fidem suam populo Romano promptam expositamq; habuit: qui ita justus & bonus vir fuit, ut natura non disciplina consultus videatur: ita peritus, ut ex jure civili non scientia solum quædam, verum etiam bonitas nata esse videatur: cujus tantum ingenium erat, tam prompta fides, ut quidquid inde haurires, purum liquidumq; te haurire sentires. Sed ulterius ad veterem gloriam facile accessurum filiolum sperabamus, qui ex casta parente natus, non in cella emæ nutricis sed gremio matris educandus erat, cujus præcipua laus est tueri domum & ornare liberos, cujus sicut Aviarum probati spectatiq; mores, coram quibus neq; dicere fas erat quod turpe dictu, neq; facere quod inhonestum factu videretur. Hanc veterum disciplinam eo pertinere dicit Messalla ap. *Quintil. in Dial. D. Orat. c. 28.* ut sincera & integra & nullis pravitatibus detorta uniuscujusq; natura, toto statim pectore arriperet artes honestas: & sive ad rem militarem, sive ad juris scientiam, sive ad eloquentiæ studium inclinasset, id solum ageret, id universum hauriret. Ceterum ô variam rebus
in

in humanis fortunam, cum spes nostra in primâ (quod
ajunt) herbâ extinguitur! Hic sanè optimorum paren-
tum mœstitiâ provocare non decrevimus; quinimò me-
deri doloribus satius videtur, dũ oculos fugit nostros quod
amatum est. At verò an dolores nostri, quos sensimus vel
etiamnum sentimus: an temporis diurnitas aut alia so-
latorum genera ostendenda erunt, quæ ex necessita-
tis fatiqve argumentis sunt? Hæc, sola inter eos
parantur, quibus divina latet veritas & genuina
non innotuerunt mortis solamina. Id Christianis
cogitandum relinquatur, quam constantiam virtus im-
peret, quam fiduciam Dei bonitas ab ipsis postulet. Qua
ratione licet sit ereptum nobis delitium, licet his in terris
destituta videatur bono aliquo vita nostra; meritò in bonitate
Dei quærimus solatium, meditamur statum animarum, quo soluta
gaudent, dum diu multi cupiverunt solvi & cū Christo esse hodieq;
sunt. Quæso annon nostras lacrymas nostrosque, si bene perpen-
derimus, dolores vellem⁹ remittere cælestib⁹ nostrorum gaudiis?
Hæc autem ô quàm certa sunt, nec sine perceptione, nec ullibi se-
pulta, dum in manibus domini anima est! un de etiam B. Brunonis
Herbipolensis Episcopi exclamatio huc referenda est *O mors vita-
lis, ô interitus ambiendus, ô transitus gloriosus!* (expositio. in Psalm. xlv.)
Quinimò bene notanda verba sunt Juliani Archiepiscopi Toletani
qui lib. 1. prognosticon sive de origine humanæ mortis cap. 8. ita:
*Mors quâ separatur corpus ab anima est plerumq; bonis bona quia per
eam pertransitur ad immortalitatem futuram, non quia mors bonum
aliquod facta est, quæ antea malum fuit: sed - - - Deus fidei præstitit
gratiam, ut mors, quam constat esse vitæ contrariam, instrumentum fie-
ret, per quod transiretur ad vitam.* Nec alia mens fuit Petro Blesensi
Barthonensi Archidiacono, dum Serm. 29 ait: *O quàm pretiosa est
mors sanctorum! per quam datur æterna salutis hereditas; visi sunt ocu-
li insipientium mori, sed in pace dormiunt.* Equidem cordatissimè
innuit Dionys. Areopagita: (de Eccles. Hierach. cap. 7.) *dum ad mor-
tem pergunt hi quidem qui sanctam vitam traduxerunt ad veras Dei
promissiones intuentes, quarum veritatem quodammodo in resurrectione
jam conspexerunt, cum firmâ & verâ spe gaudiōq; divino ad mortis ter-*

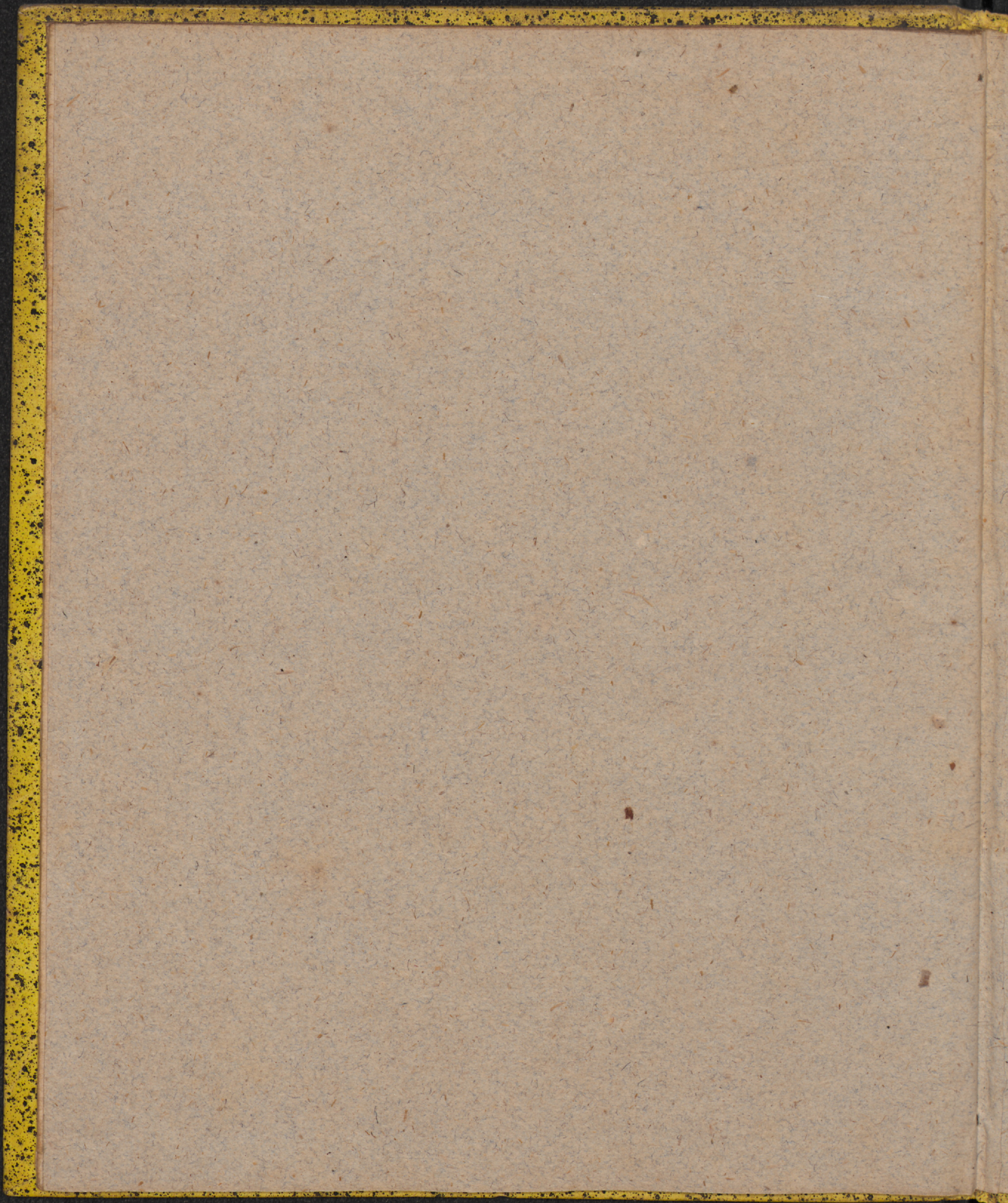
MINUTE

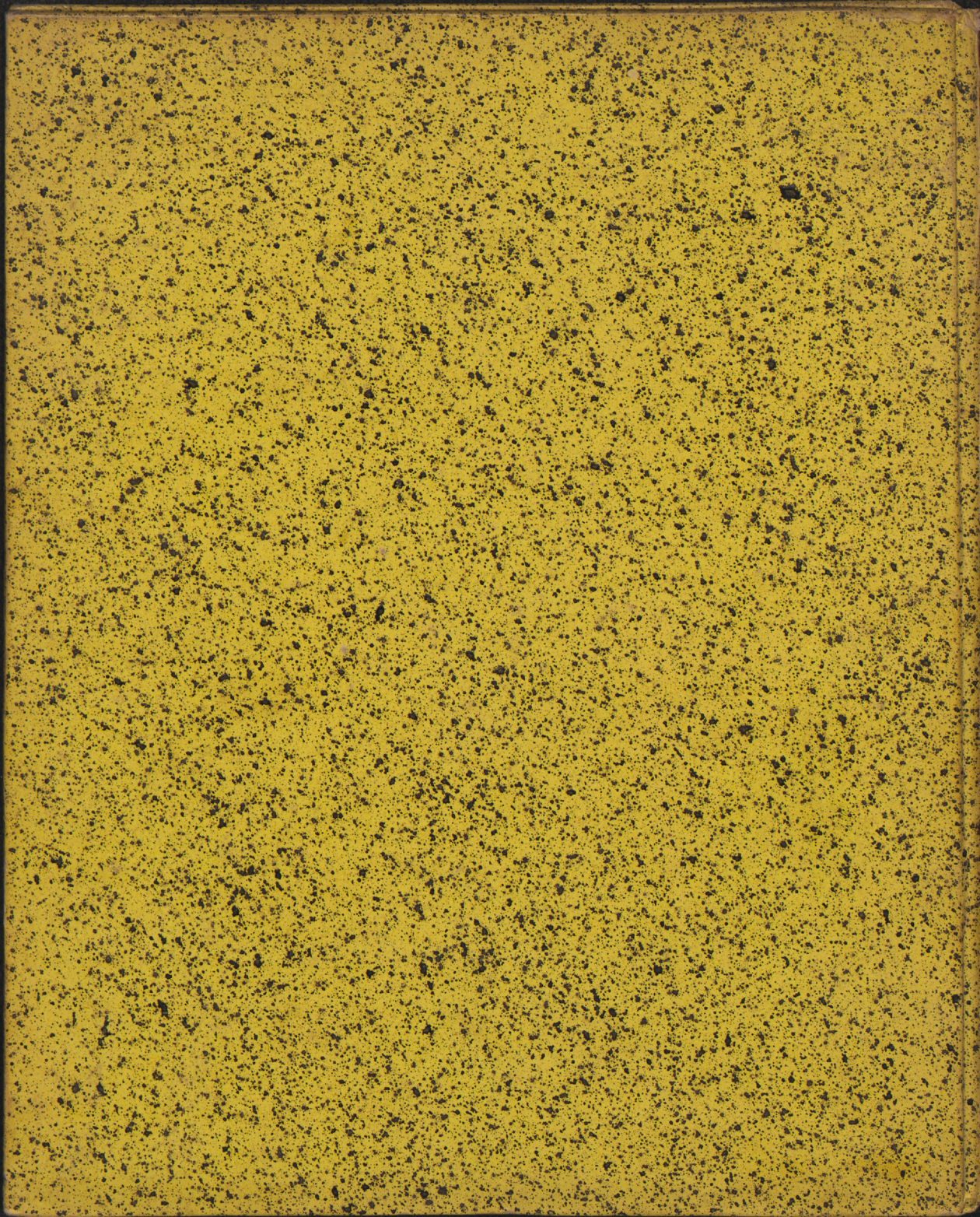
minum tanquam ad finem certaminum; perficiuntur; quod certa
 sciant, sua omnia, propter futuram suam resurrectionem, in tu-
 to fore in illa perfecta aeterna; vita & beatitudine. Nam sancta qui-
 dem anima cum in hac vita degentes adhuc perverti possint, in regenera-
 tione illa ad statum immutabilem Deo; maxime conformem transferen-
 tur. Quid nianimo tranquillo igitur ferenda mors infantis nostri?
 cujus anima hoc anno die xxii. Julii per sacrum baptismum a peccatis
 abluta & supra nivem candefacta, licet ultra octiduum, (per id a. solū
 olim in Ecclesia renati albis vestibus incedebant) innocentiam æta-
 tis tamen ceu niveo candore adornata ad immensa per Salva-
 torem processit gaudia. Hæc certè ratio videtur, quare magnam pie-
 tate venerari velint optimi parentes divinam voluntatem, & gloriam,
 quod ad cœlos abierit sui sanguinis progenies priusquam vitamalis
 implicaretur, & sine metu conscientiam ad sanctorum chorū progres-
 sus sit, quæ sine tentatione per tempus omne communis hostis relictu-
 rus non erat. Interea nos omnes, qui beati Infantis hujus tantos
 parentes merito amore prosequimur, illorum etiam inter ho-
 mines fortunam Deo commendamus, ex eorumque posteris
 optamus publicis utilitatibus ac necessitatibus subsidia prosperri-
 ma. Hæc vota nostra erunt, dum bona ac Christiana. Hodie
 verò sicut nullus dubito, quin omnes facile confessuri sint, humani-
 tatis esse & virtutis Christianæ officium, corpusculum, quod habita-
 culum fuit Spiritus Sancti, debito honore prosequi: ita abs Vo-
 bis omnibus, Cives Optimi, contendo, ut honorificam deducti-
 one funeris, quid favoris (qui omnino maximus esse debet) no-
 bilissimis parentibus; cunctamque; florentissimam familiam impendendum
 censeatis, luculentissime contestemini. Nobis tamen omnibus
 in funere infantis innocentissimi ob oculos pono & ipse debitam
 cum pietate recordor, quod Philo Carpathiorum Episcopus scri-
 psit ad Eustathium Presbyterum & Eusebium, & Stephanus Salutatus
 Pisciences interpretatus est: *Quare jam Christi fideles omnes rogo ac
 moneo, ne unquam a bene beatè; agendo cessare velint: impossibile est enim,
 eum, qui bene vixit usque ad ultimum sua vite finem, non rectè mori atque ser-
 vari. Sc. Quam obrem nos quoque, veluti castrorum acies inter SS. Choros
 ordinemur, aliquando ad Deum ipsum sanctissime colendum & proximum
 quemque nostrum honestissime amandum, studiosissime accingamur:
 iis enim duobus continetur lex omnis & prophetia.*

P.P. Sub sigillo Rectoratus, A. Dom. MDCLXXXIX. d. XXIII. Dec.

Contentus fiet in . . . Edæ Jacobæ à hora i. pomerid.

✠ (0) ✠

statim desertores fiant studiorum, per pau-
magna diffidentia, (quæ plerumque juven-
que ad id progrediantur, ad quod alii levi-
magno labore & sine ullâ diffidentiâ per-
tione magis educationi maximam in fami-
vim inesse existimandum est. Tum verò ô-
quis nescit vitia innumera, quorum pauci-
illectamina, dum rari sponte virtutis via-
magno animo ingrediuntur, in eâq; in defe-
onem retinent. Quænâ hîc non mon-
qualia non meliora expectanda quàm a
experientia prudentiq; doctrina instructi-
tiæ autoritate suis ipsis in virtutibus exem-
Sic optimæ illud educationis bonarumq;
sedulâ tali curâ præmium est, ut virtus filii
sit, quia ita quibusdam videatur: quin po-
Gregorii & prudentibus parentum moni-
ant qui hoc existimant, qui omnes sui sim-
privata eorum vitia sub communibus de-
parentum autoritatem sæpe inferioribus
untur consilia, ubi sapientiæ viam & rec-
ceptorum ignorasse ipsi parentes deprehe-
verba ceu inania cordi non sunt. Verum
pluribus verbis opus est? etiamsi vulgare
um filii noxæ, idq; tunc ut plurimum obti-
privatam planè negligant parentes: hinc læ-
est, ubi in probâ suâ progenie rempublican-
ta parentum cura est. Quid nunc dice-
magnâ spe deturbatos videamus, si pare-
mi amiserint futuram effigiem morum su-
constantia, pietatis, ingenii filium? In
generatione resultat, dolores indicat, u-

A 3

fine
rius-
fine
cra-
imis
ores!
ceda
des,
tati-
tur?
m.
ien,
unt.
a ex
non
filio
be-
, ut
fra
ici-
ra-
iliis
quid
ero-
em
pes
gni.
ex
ffi-
tis,
i ex
or-
oris